

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1581/2022
05.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски, адвокат из ..., против тужене Гимназије и Економске школе „Светозар Милетић“ Србобран, из Србобрана, чији је пуномоћник Срђан Лакић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 380/22 од 02.03.2022. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 380/22 од 02.03.2022. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и потврђује пресуда Основног суда у Врбасу П1 140/2020 од 16.11.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 18.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 140/2020 од 16.11.2021. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев усваја. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име припадајућих трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.01.2017. до 31.12.2019. године, тужиоцу исплати износ од 27.720,00 динара, на име трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз у Србобрану, са законском затезном каматом почев од 09.09.2021. године до исплате и износ од 8.353,57 динара по основу обрачунате законске затезне камате до дана 08.09.2021. године. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 80.888,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 380/22 од 02.03.2022. године, ставом првим изреке, жалбу усвојио па је преиначио пресуду Основног суда у Врбасу П1 140/2020 од 16.11.2021. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да за период од 01.01.2017. до 31.12.2019. године на име накнаде

трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у локалном превозу у Србобрану тужиоцу исплати износ од 27.720,00 динара, са затезном каматом од 09.09.2021. године до исплате, као и износ од 8.353,57 динара на име затезне камате обрачунате до 08.09.2021. године. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), па је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, по занимању, професор ..., запослен код тужене, а у утуженом периоду становао је на адреси у Србобрану, у стану који је удаљен од места рада око 400 метара. На посао је путовао сопственим превозом због обавезе да вози децу у предшколску установу, па је имао трошак доласка на посао и одласка са посла, а тужена му те трошкове није плаћала у утуженом периоду, имајући у виду да у Србобрану, тада није постојао организовани градски превоз. Цене превозника у локалу превозника „Бечеј превоз“ д.о.о. из Бечеја, за удаљеност од 0 до 2 километра, где припада и поменута удаљеност између места пребивалишта тужиоца до места његовог рада, износи 1.760,00 динара, што је цена месечне претплатне карте, док цена појединачне карте за превоз у локалу износи 60,00 динара у једном правцу а те цене важиле су током целог утуженог периода. У утуженом периоду тужилац је остварио 20% норме па је, на основу његове стварне присутности на раду и према цени појединачне превозне карте за превоз у локалу у месту рада, вештачењем од стране судског вештака економско-финансијске струке, утврђен износ трошкова тужиоца за долазак и одлазак са рада.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио применом одредбе члана 118. тачка 1. Закона о раду и члана 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, налазећи да тужилац има право на накнаду ових трошкова у висини одређеној вештачењем, пошто удаљеност од места пребивалишта тужиоца до места рада од око 400 метара, ствара реалну потребу за одређеним видом превоза у циљу доласка на рад.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца оценивши да он нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада пошто не постоји објективна потреба за коришћењем превоза имајући у виду раздаљину између места становања и места рада тужиоца.

Врховни суд налази да тужилац основано ревизијом указује да је побијана пресуда донета на основу погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 13/17), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

На основу одредбе члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, број 21/2015) запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико није обезбедио сопствени превоз.

У конкретном случају, тужена тужиоцу није плаћала путне трошкове за долазак и одлазак са рада, у утуженом периоду, пошто у Србобрану, у том периоду, није постојао организовани градски превоз, а удаљеност од места пребивалишта тужиоца до места рада је око 400 метара. По оцени Врховног суда, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада јер станује на удаљености од 400 метара од места запослења па не постоји објективна потреба да користи превоз. Право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада није условљено постојањем организованог превоза ни удаљеношћу од места запослења већ једино постојањем стварих трошкова за долазак и одлазак са рада. Вештачењем су утврђени предметни трошкови на основу стварне присутности тужиоца на раду, у утуженом периоду, па је тужена, као послодавац, дужна да му те трошкове накнади, на основу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика. Удаљеност од пребивалишта тужиоца до места његовог рада, која у конкретном случају износи око 400 метара, не значи да је, по разумној оцени, тужиочев захтев за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада очигледно неоснован. Близина, односно раздаљина, је релативан појам који зависи од психо-физичких способности сваког појединца понаособ, при чему је, релевантним прописима, предвиђено право запосленог на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада када запослени нема могућност да користи јавни превоз, што је овде случај, имајући у виду да на конкретној релацији нема организованог јавног превоза.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац је успео у поступку по ревизији па је тужена дужна да му накнади трошкова тог поступка на основу одредбе чл.153. став.1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку. Трошкови признати тужиоцу представљају издатке које је имао ради ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав ревизије од 18.000,00 динара, применом важеће Адвокатске тарифе. Трошкове судских такси тужиоцу нису признати јер захтев за накнаду тих трошкова није опредељен.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 165. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић